

DORTE SCHOU

SKY

OPRØRERNES

BØE

PLAN

RNE

KRABAT LETLÆST

D O R T E S C H O U

SKY

O P R Ø R E R N E S

BØE

P L A N

RNE

KRABAT LETLÆST

Look kan kun svagt huske tiden, før Skyen blev bygget for at beskytte mod de farlige stråler på den anden side.

Men han husker stadig sin far. Som har været væk, siden han blev sendt ud for at stå vagt ved Skyens udgange.

Det Øverste Niveau har fortalt Look og de andre skyboere, at man ikke kan leve på den anden side af Skyen.

Men da Look møder pigen Sol, finder han ud af, at det er løgn. Og at Niveauet laver forsøg med dyr og stjæler deres evner for selv at kunne klare sig i den barske verden udenfor.

Look er klar til at støtte det oprør, Sol taler om.

Hvis det ikke var for Trit. Som er på fjendens side. Og som, med sine nye superdyriske evner, er det smukkeste, Look har set i sit liv.

KAPITEL 1

En blå himmel lyser alt for stærkt over mig. Det føles, som om nogen står og råber lige ind i mit ansigt. Og det eneste, jeg har lyst til, er at flygte. Ind under Skyen. I sikkerhed.

Sol græder igen. Jeg mærker det kendte ubehag skylle gennem min krop. Jeg tror aldrig, jeg vænner mig til, at hun græder, når jeg ser på det. Eller at hun uden videre tager min hånd.

Regel nummer tre: Vi rører ikke andres kroppe uden grund.

Hun går med søgeren strakt ud foran sig. Hver gang den bipper, fører hun os i en stor bue uden om stedet.

”Måske er det sidste gang, jeg har set Trit i live,” siger hun.

”Du ser dem igen,” siger jeg for at få hende til at holde op med at græde. ”Nu ved vi i hvert fald, hvor de er. Vi finder på noget.”

”Lover du det?” Sol tørrer sine øjne med en hidsig bevægelse.

”Det har jeg jo sagt,” svarer jeg.

Det stride, gule græs er hårdt at gå i. Jeg maser videre efter Sol hen mod rækken af skærme, som gør det umuligt for os skyboere at se verden udenfor.

”Så er det nu,” siger hun og presser sig ind mellem to skærme.

Jeg følger efter hende og træder ud på den åbne slette. Lyset blænder mig som en projektør.

”Beskyt dit ansigt,” siger Sol. Hun trækker en skærm ud fra toppen af sin hætte.

Jeg får min egen trøjes hætte hevet så langt frem, det kan lade sig gøre. Stoffet, som skal beskytte mod stråler, krøller foran mit ansigt og giver en smule

skygge. Nok til at det lykkes mig at åbne øjnene så meget, at jeg kan se, hvor jeg er.

Jorden strækker sig bar og støvet ud mod horisonten. Horisont er et ord, jeg har lært på uddanneren. Men jeg har aldrig før set en.

En streg flimrer langt ude som en linje, der skiller jorden og himlen. Til venstre i mit synsfelt bruser en gråblå overflade ind mod store sten på bredden og trækker sig baglæns igen. Et angstanfald kommer rullende med samme styrke som de grå bølger. Det giver ikke mening at tænke på havet. For det ligger lige foran mig.

Jeg begynder at hyperventilere.

Så mærker jeg Sols arm om mine skuldre.

Hendes berøring sender et stød gennem mig.

Men regel nummer tre er ikke vigtig nu. Jeg har brug for, at Sol holder om mig.

Hun trækker mig med ned at sidde. Jeg lukker øjnene og lytter til lyden af vandet, mens jeg prøver at trække vejret mere roligt.

”Er det bedre nu?” Sol giver min skulder et klem.
Jeg nikker.

Hun gør sin arm fri og peger på en smal sti. Den snor sig som et aftryk i den tørre jord og fører forbi et krat af lave buske. Der er hvidt støv på de tykke, mørkt grønne blade.

”Se bladene.” Sol peger. ”Deres kanter er gnavet af. Dyrene strejfer omkring her.”

”Og?” spørger jeg.

”Så er vi ude af stykket med miner,” svarer Sol.
”Kom.”

Hun rejser sig.

Jeg ser igen ud over sletten. Det er, som om den ikke ender. Og jeg er allerede udmattet.

”Hvor langt skal vi gå?” spørger jeg. Jeg er vant til at træne i en gym-enhed for at holde mig i form. Men ikke til at vandre over ujævnt, stenet terræn.

”Hvis du har tænkt dig at klare dig herude ...” siger Sol. ”Så er du er nok nødt til at stramme lidt op.”

Hun rynker panden og ser ud, som om hun tænker på at sende mig ind under Skyen igen.

Pludselig forstår jeg, hvad Trit skal bruge sine superdyriske forbedringer til. Udholdenhed. Muskelstyrke. Evnen til at gå langt uden vand. Eller til at udholde ekstrem varme.

Jeg har ingen af delene.

Jeg kommer op at stå og går efter Sol ud over sletten. Bag mig kan jeg stadig høre bruset fra vandet. Jorden under mig er grå, næsten hvid. Regnskyl har efterladt dybe furer og et net af revner hen over den.

”Jorden kan ikke opsuge vandet, når det regner,” siger Sol. ”Den er alt for tør.” Hun går så hurtigt, at jeg har svært ved at følge med.

Nogle steder har en støvet gruppe af planter og lave buske slået rødder. Andre steder ligger der bunke af væltede træer. Måske har vagterne samlet dem sammen for at sende dem ind under Skyen.

Jeg kan ikke lade være at se rundt. For måske at få øje på min far.

Men alt er øde.

Mit blik standser ved en plante, som lyser grønt mellem en bunke sten.

”Vokser de bare af sig selv her?” spørger jeg. Inde under Skyen gror planter, fordi de bliver vandet. Og kun arter, det kan betale sig at bruge vand på.

”De har det hårdt,” svarer Sol. ”Men de klarer sig. Vi prøver at finde ud af, hvordan de gør.”

”Gør hvad?” spørger jeg.

”Overlever,” svarer Sol. ”Vi ved, at de kan bytte gener. Og på den måde lære af andre planters evne til at klare sig.”

”Ligesom Trit,” siger jeg.

Jeg mærker en sitren løbe gennem min krop. For hvert skridt, jeg tager, kommer jeg længere væk fra Trit. Fra deres smidige gang. Den vrede knurren i struben. Deres hurtighed.

”Nej. Det er ikke det samme.” Sols stemme bliver hård. ”Trit er med til at stjæle dyrs evner. Det gør vi ikke.”

”Hvad ... gør I så?” Jeg har ikke lyst til at skændes med hende.

”Vi lærer af de planter, som gror her,” svarer Sol. ”For at skabe nye arter, som kan klare klimaet.”

Hun bukker sig og lirker et stykke metal fri af jorden.

”Og så er vi gode til at finde ting.”

”Hvad vil du bruge et rustent rør til?”

”Det skal vi nok finde ud af,” svarer Sol. ”Vi giver ikke op. Det er sådan, vi klarer os.”

Langt ude over sletten får jeg øje på noget, der glitrer. Solen spejler sig i en mælket turkis flade.

”En sø?” spørger jeg.

”Ja. Men lad være med at drikke vandet,” siger Sol. ”Der vokser giftige alger i det. På grund af varmen.”

I det samme går det op for mig, at jeg ikke har noget med at drikke.

”Havet skyller også ind over søerne, når det stormer,” siger Sol. ”Og gør dem salte.”

”Men hvad gør vi så?” Tørsten er ved at få mig til at gå i panik.

”Jeg har taget vand med,” siger Sol og åbner sit hylster. ”Tag det roligt. Vi har pumper i lejren.”

Jeg griber den portion vand, hun kaster til mig.

”Der ligger en flåde ved søen, så vi kan sejle over til lejren,” siger Sol. ”Kom nu. Vi skal kun gå lidt endnu.”

Nede ved søen vokser endnu flere planter. Spidse, grønne blade stikker op fra jorden og vifter i vinden. Et sted imellem dem lyser en skarp, pink farve op. Jeg kan slet ikke forstå det, jeg ser.

”Sol, vent,” siger jeg ”Der er en blomst.”

Blomster bliver ikke lavet i dyrkningen. Det virker helt skørt, at noget så unyttigt kan vokse i en ørken som den her.

Så får jeg øje på noget andet, der er ved at få mig til at miste pusten. En hvid plet svæver rundt om den røde blomst. Da jeg nærmer mig, stiger den til vejrs og blafrer over mod en anden plante.

”Er det ...”

”En sommerfugl,” svarer Sol. Hun smiler. ”Den er smuk, ikke? Du kommer til at se mange flere slags.”

Flåden ligger trukket op på et lille stykke sand ved søen. Sol baner sig vej gennem sivene foran mig.

En flok sorte og hvide fugle bliver skræmt op, da vi træder ud på sandet. De cirkler over os med deres brede vinger strakt ud.

”Er de farlige?” spørger jeg og holder øje med flokken af fugle, mens vi går hen til flåden.

”Så vidt jeg ved, spiser de skaldyr,” siger Sol og griner af mig. ”Ikke mennesker.”

Flåden er dækket af fugleklatter, som er tørret i varmen. Sol træder op på den og samler en lang pind op.

”Kom,” siger hun og sætter pinden i vandet. Så snart jeg er ombord, skubber hun fra.

Flåden er sat sammen af træ, som er bundet fast til tønder af plastik med stumper af reb i mange farver.

”Vi har gode opfindere i gruppen,” siger Sol og stager flåden ud på søen. ”Det er vores held.”

Jeg ser ned i det turkise vand. Urolige skygger svæver rundt under mig.

”Spiser I fisk?” siger jeg.

”Fisk og tang,” svarer Sol. ”Og planter. Som vi dyrker under solfiltre. Du får det hele at se om lidt.”

Vi når ud midt på den store sø. Nu kan jeg se bredden på den anden side og bo-enheder foran en stejl mur af hvide klipper. På samme måde som flåden er de sat sammen af alt muligt.

”Vores lejr,” siger Sol. ”Gør dig klar til at forklare, hvem du er.”

Der går folk rundt derinde. Oprørere. Synet gør mig urolig.

På himlen over os cirkler en fugl. Den er større end dem, vi skræmte op, da vi gik ned mod flåden. Jeg ser dens bløde, lette flugt og føler mig på samme tid både svimmel og lidt bedre tilpas.

KAPITEL 2

Folk har samlet sig ved vandet, klar til at tage imod os. De er klædt i løst tøj, som skærmer så meget som muligt af deres kroppe mod lyset. Tøjet er sat sammen af stumper af stof og plastik præcis som Sols og har samme slags hætte.

Flåden støder mod land, og jeg prøver at kravle ind. Mine fødder synker ned i det våde mudder, så jeg hele tiden er ved at falde. Jeg har ikke mere energi efter den lange gåtur. Min mund føles tør som det sand, vinden blæser rundt i små skyer mellem lejrens bo-enheder.

En høj kvinde står foran de andre. Hendes arme er foldet over brystet. Jeg kan mærke hendes blik

på mig, mens jeg kæmper for at komme ind på fast grund. Huden på hendes hænder er brun og tyk som læder. Den mørke skygge fra hættten skjuler hendes ansigt. Men øjnene lyser mod mig. De er blå.

Jeg ser på Sol for at finde ud af, hvad jeg nu skal. Hun lægger den lange pind på plads på flåden. Så går hun ind og stiller sig ved siden af mig.

”Det er Kat,” hvisker hun. ”Vores leder. Lad mig tale.”

Den høje kvinde står roligt og venter.

Sol hilser på hende ved at holde sine hænder op i luften.

”Jeg har prøvet skybanen som en vej ind,” siger hun. ”Det virker at skjule sig mellem det biologiske materiale.”

”Godt.” Kvinden ser igen på mig. ”Og hvem er du?”

”Look er på vores side,” svarer Sol, før jeg når at sige noget. ”Han har fundet en ny rute ud af Skyen.”

”Jeg leder efter min far,” siger jeg.

Den mumlen af stemmer, som har lydt, siden vi kom i land, stopper. Alle ser på mig.

”Mange af os har mistet kære i denne kamp,” siger kvinden.

Sol lægger en hånd på min arm.

”Kat er min mor,” siger hun. ”Hun efterlod min ... bror under Skyen.”

”Det ved ...” svarer jeg.

”Vi taler ikke om sorgen,” afbryder Sol.

Det virker, som om der også er andre ting, I ikke taler om, tænker jeg. Som for eksempel at Sol har forsøgt at redde Trit ud fra Skyen.

Kat vender sig og går op mod lejren.

”Lad os få mad,” siger hun. ”Så finder vi ud af, hvad vi skal stille op med ham.”

Taget over pladsen mellem lejrens bo-enheder er lavet af grene, som er hvide efter at have ligget længe i vand. Der er viklet siv ind mellem drivtømmeret sammen med blomster af plastik i falmede farver.

Sivene virker som et filter for det skarpe sollys. Jeg ser på skaller, stykker af glas, fiskeblink og stumper af fiskenet i drømmefangere, som hænger ned fra taget og drejer i vinden.

Det er en lettelse at komme ind i skyggen. Jeg glemmer helt min frygt for, hvad Kat kan finde på at spørge mig om.

Sol peger på en mand med stort skæg og en løs kjole af lyst stof. Han sidder for enden af et af de lange borde.

”Hils på Knut,” siger hun. ”Som sagt har vi mange opfindere. Folk, der kan få ting til at virke igen. Knut er en af de bedste.”

Manden løfter en hånd mod mig.

”Godt at møde dig, Look,” siger han. Jeg stirrer på de fletninger, han har lavet i sit skæg og lukket med stykker af farvet snor.

”Vil du se de pumper, Knut har lavet?” Sol ser ivrig ud. ”Vi kan lige nå det, inden vi spiser.” Før jeg kan nå at svare, har hun hevet mig med ud i varmen

igen. Jeg vil sige nej tak, men Knut har også rejst sig og følger efter os.

Solfangerne foran de hvide klipper ligner store porte ind til de høje bjerge. De er forbundet til to rustne pumper med kabler.

”Uden de her ville vi ikke overleve,” siger Sol og lægger en hånd på den ene pumpe. Metallet ryster på grund af dens arbejde. En tyk slange løber fra den hen over den stenede jord. Der er bundet stof og plastik rundt om den flere steder for at stoppe huller.

”Det er godt, at verden flyder med skrammel, som kan fikses,” griner Knut.

Jeg ser rundt. Han har ret. Verden flyder med affald. Alle steder stikker rester af ting op fra det tørre mudder. Ting, som blev brugt før Den Store Afsmeltning. Rustent metal, gummistøvler og poser af plastik. Alle steder kan jeg få øje på plastik i farver, som solen har fået til at falme.

Med øjnene følger jeg en slange fra pumpen hen over jorden. Den pulserer som en blodåre.

”Hvor kommer vandet fra?”

”Kilder,” svarer Sol og peger op mod bjerget. ”Det er det eneste vand her, vi kan drikke.”

En dyb tone bliver båret gennem luften.

”Det er vores signal,” siger Sol. ”Vi skal hen til lejren. Der er mad.”

Vi får fisk og tang, præcis som Sol sagde. Og noget grønt fra deres dyrkning. Det er svært at tygge og har en bitter smag.

”Her, skyl det ned med vand fra kilden,” siger Sol og griner, da hun ser mit udtryk. ”Vi prøver at gøre smagen bedre. Men det tager lang tid at forædle en plante.”

”Og kræver meget vand,” siger en kraftig kvinde ved siden af mig. Hendes lange hår bliver ved med at falde ned i maden, når hun bøjer sig frem. En sort tatoveret slange snor sig op over de store muskler på hendes ene arm.

”Tikka er leder af vores dyrkning,” siger Sol. ”Det er hende, du skal sige tak til for spinaten.”

”Nå, spinat,” siger jeg. ”Tak.”

Tikka griner. Hun prøver at binde sit hår op i en knude.

”Vi gør, hvad vi kan for at skabe nye typer af planter,” siger hun. ”Ved at overføre evner til at klare ... ja, tørke. Eller saltvand.”

”Ja, det sagde Sol,” siger jeg.

Jeg ser den store tiger for mig og tænker på Trit.

”Hvis vi havde samme teknik til at lave vand og regulere varme og kulde som under Skyen ...” siger Tikka. Hun ser ned på sin mad og smiler ikke længere. ”Så ville alting helt klart være mere enkelt.”

Hendes hår er igen faldet ned. Den lette stemning fra før er forsvundet.

”Din forskning vil blive vigtig for alles liv,” siger Knut og lægger en hånd på hendes skulder. ”Husk det.”

Tikka sukker. Hun giver Knuts hånd et klem og ser igen på mig.

”Knut har ret,” siger hun. ”Det gør ikke noget bedre at blive vred. Men jeg mister tit modet.”

Jeg tænker på tiden, før jeg vidste, at der er en verden udenfor. På hvor vred jeg var over, at mit liv ville gå med at dyrke planter under Skyen. Nu bliver jeg i tvivl. Er det her bedre?

Så rejser Kat sig. Hun rækker ud og slår på et skåret glas med en rusten gaffel.

”Den nye oprører skal have en opgave,” siger hun. Det er mig, hun mener.

Samtalen rundt om bordet standser. Alle ser på mig. Jeg sveder på trods af den kølige skygge under det flettede tag.

”Øh, ja tak,” siger jeg. ”Men jeg ved ikke, om ...”

Kat holder en hånd i vejret for at få mig til at tie stille.

”Du er i chok, på grund af alt det du nu ved,” siger hun. ”Men der er stadig nogle ting, jeg er nødt til at sige til dig.”

Min mund føles tør. Jeg rækker ud efter den kop af plastik, jeg har fået vand i.

”Nu ved du, hvem vi er,” siger Kat. ”Det er farligt for dig at vide det.”

Der er stille rundt om bordet.

Kat ser på mig.

”Vi kæmper for retfærdighed,” siger hun. ”Hvis du svigter, er du vores fjende.”

Hun suger luft ind.

”Og vores fjender dør.”

En strøm af tanker løber gennem min hjerne. Jeg ser Trit for mig. Det smukke, brede ansigt og de skrå øjne under det lyse hår. Den smidige gang. De forbedringer, Niveauet lyver om for at kunne have dem for sig selv.

Jeg føler ikke, at noget bliver retfærdigt, før jeg selv får sådan en forbedring.

Så tænker jeg på min far. Måske kæmper han for det samme som alle dem, jeg sidder sammen med her?

”Hvad siger du?” spørger Kat.

Her inde i skyggen har hun skubbet hættten væk, så hendes ansigt er fuldt synligt. Hun har skarpe kindben og munden presset sammen til en smal streg. Mellem de blå øjne har hun tatoveret et sværd.

”Er du klar til at kæmpe?” spørger hun.

Jeg drikker en slurk mere af mit lunkne vand for at få min stemme til at virke.

”Mange har bragt ofre,” siger jeg.

Det var vist noget, Sol sagde, da vi kom. Ellers ved jeg ikke, hvor jeg har det fra. Jeg rømmer mig og taler videre.

”... For at Det Øverste Niveau kan rage til sig.”

At det føles forkert, da Sol lægger en hånd på min arm og smiler til mig, siger alt. Niveauet har fået os til at tro på en løgn.

”Det vil jeg gerne kæmpe imod,” slutter jeg.

Kat nikker.

”Hvis du ikke taler sandt,” siger hun. ”Er du ikke længere et uskyldigt offer.”

Min mave snører sig sammen. Jeg trækker vejret dybt ind og puster det ud i én lang strøm. *Tænk på havet.* Jeg ser ud over den turkisblå sø. Har jeg noget valg? Der findes en verden på den anden side af Skyen. Jeg har selv set den, og nu kan jeg ikke rejse hjem og lade, som om jeg ikke ved det.

Jeg ser på Kat.

”Hvad er det, jeg skal?”

”Du skal ind under Skyen,” svarer hun.

”Men nu er jeg lige kommet herud?”

”Alle ønsker noget for sig selv,” siger Kat. ”Hvis du er med os, gør du det, der er brug for.”

Hun ser på mig uden at blinke.

”Der er en gruppe under Skyen,” siger hun. ”Vi har vagter, som sender vigtigt nyt mellem dem og os. Med skybanen.”

”Vagter,” siger jeg. ”Hvor ... er de?”

Et håb om at finde min far, før jeg tager tilbage, vokser i mig. Men Kat hører ikke, hvad jeg siger.

”Systemet er ikke sikkert,” siger hun. ”Vi har brug for noget bedre i kampen, som venter nu. Det er godt, at du har fundet en anden vej.”

”Men den går jo gennem ...”

”Du finder en måde,” siger Sol. Det udtryk, jeg ser i hendes øjne, beder mig om at tie stille.

Hvorfor er det så vigtigt, at jeg holder mund med, at vi har ledt efter Trit?

”Man kan kun komme ud den vej,” siger jeg.
”Ikke ind.”

”Det er en start,” svarer Kat. ”Vi får dig ind under Skyen igen via skybanen. Når du har fået kontakt til gruppen, er jeres opgave at sikre den nye vej ud ... og måske ind.”

Kat sætter sig ned igen.

”Velkommen, Look,” siger hun.

Folk snakker sammen igen. Mødet er forbi. Faktisk passer det mig godt, at jeg ikke skal blive herude. Jeg vil gerne ind under Skyen. Ind, hvor Trit er. Kat behøver ikke kende alle mine tanker.

D O R T E S C H O U

Dorte Schou har skrevet flere bøger til børn og unge i både realistiske og fantastiske genrer. Hun har blandt andet skrevet labyrinthistorier, hvor læseren selv er hovedperson.